ГОД. III. ЯМБОЛЪ, 13 МАРТЪ 1926 ГОД. БРОЙ 116.

ТРАКИЕЦЪ

седмиченъ вестникъ за обществени и стопанско-икономически новини.

:: УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ. ::

Всичко се изпраща до печатница „Свѣтлина“-Марангозовъ-Ямболъ.

АБОНАМЕНТЪ: за година 70 лв. за 6 месеца 35 лв., за 3 — 20 лева.

Отдѣленъ брой 1·50 лева.

ПЛАЩА СЕ: за известия вѣнчални, годежни и именни дни по 50 л., за скръбни—100 лева.

Официални обявления по 1·50 лв. на ☐ с. м. Сѫдебнитѣ пристави плащатъ по 0·50 лева на дума.

Търговски — по споразумение.

За хроникиране—5 лева на редъ.

Всичко въ предплата.

Рѫкописи не се връщатъ.

Д-ръ Б. М. КРИСПИНЪ

ЗѪБЕНЪ ЛѢКАРЬ

се установи на практика въ гр. Ямболъ ул. «Царь Самуилъ» № 57.
Преглежда и съ осигурителни книжки.

2—3

ДИМИТРЪ ХАДЖИЕВЪ

Адвокатъ въ гр. Ямболъ

Премѣсти писалището си въ бившата кантора на **Нова Тракийска Компания** — втория етажъ въ зданието на АВРАМЪ КОЕНЪ (юго-източния ѫгълъ на БЕЗИСТЕНА).

Телефонъ № 70 1—3

Българска Земледѣлска Банка-Ямболски клонъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 1511.

Българската Земледѣлска Банка — Ямболски клонъ обявява, че търси за наемане здания за помѣщения на клона въ гр. Ямболъ и на Агенцията въ с. Stралджа за време отъ 1 априлъ 1926 год. до 1 априлъ 1927 година.

Ония притежатели на здания въ гр. Ямболъ и с. Стралджа, които иматъ удобни за тая цель здания и желаятъ да ги дадатъ подъ наемъ, да направятъ предложенията си писменно направо до клона въ гр. Ямболъ, като изложатъ и условията си.

Заявления ще се приематъ най-късно до 20 мартъ тази година.

Подробни сведения желающитѣ могатъ да получатъ въ канцеларията на клона всѣки работенъ день.

Ямболъ, 1 мартъ 1926 год

Българска Земледѣлска Банка — Ямболъ.

ЯМБОЛСКИ ОКОЛИЙСКИ ЛѢКАРЬ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 183.

За помѣстване канцеларитѣ на Ямболския Околийски Лѣкарь и Районния Инспекторъ по маларията, се търси за наемане за срокъ отъ една година, въ гр. Ямболъ, кѫща състояща се отъ три или четири хигиенични стаи за живѣене и мѣсто за дърва.

Разноски по публикацията сѫ за смѣтка на наемодавеца.

гр. Ямболъ, 10 мартъ 1926 год.

ОТЪ КАНЦЕЛАРИЯТА.

Производителна Кооперат. Фабрика „Оцетъ“ — Ямболъ

Отдава подъ наемъ собствената си изба отъ 394 кв. метра и височина 2·60 м. суха, циментирана, съ добро провѣтряване, удобна за складъ. Условия въ фабриката.

Преглеждане всѣки присѫтственъ день.

ОТЪ ФАБРИКАТА.

ХРИСТО КОСТОВЪ

ЯМБОЛЪ, ул. „Търговска“.

клиентитѣ си отъ града и
Съобщавамъ на г. г. магазина си на ул. «Тър-
околията, че премѣстихъ
Дим. Ат. Бяновъ) и го
говска» (бившата кръчма на
(чешитъ) коло-
снабдихъ съ пъленъ асортиментъ
Набавихъ разни видове салами, на-
ниални стоки.
деници, пастарми и други месни произведения отъ
фабриката на БРАТЯ МАТЕВИ въ Пловдивъ.
Достававихъ прочутата трушия отъ Плѣвенъ.
Винаги на разположение разни прѣсни и солени риби.
Бонбони, шоколади и разни захарни произве-
дения отъ всички прочути фабрики. 1—3

К. К.

ПРОГРЕСЪТЪ НА СЕЛОТО.

Въпросътъ за селото е на мода. Мнозина схващатъ ясно, че усилениятъ поривъ на селянинътъ къмъ благоденствие и просвѣта би означавалъ действително издигане на нашето племе, тъй като въ грамадното си болшинство, то е селячество. Талантливитѣ ни хора на науката, изкуствата и политиката сѫ единици на хиляда, една десета отъ българитѣ не носятъ потури, а останалото е невежествени селяни. И дори имената на първитѣ да гърмятъ по свѣта, *българскиятъ народъ* ще си остава тъмна и инертна селска маса, отъ която преднитѣ ѝ хора се интересуватъ само въ пазаренъ день и преди изборитѣ.

Наистина, една малка класа любовно обрѫща очи къмъ нашето село. Това е поетътъ и художникътъ. Въ българската поезия все повече почватъ да се чуватъ отгласитѣ на проститѣ и идилични селски чувства, а новата ни живопись не може да създаде едно табло безъ силуета на селската стрѣха и народната шевица. Творцитѣ ни зоватъ къмъ мистичното величие на оросенитѣ съ потъ черни угари и къмъ неразмѫтената отъ «декадентство» селска простота.

Това схващане влива може би нови, плодотворни сили въ нашето издребняло изкуство. Но фактически, човѣшки, то е погрѣшно. Трѣбва да иде човекъ въ Софийския Етнографически музей, да надникне въ инсценирания селски интериоръ съ една всекидневна битова картина — за да се ужаси отъ нищожната разлика, която сѫществува между живота на нашия селянинъ и тоя на · · · надколнитѣ жители въ предисторично време. Да се славослови селото и да се вменяватъ въ жизненъ скрижалъ неговитѣ прелести— значи да се гледа на живота отъ столътъ на праздното стихоплетство.

Който е ходилъ на село, знае колко пресилено е да се каже, че селянинътъ *живѣе*. Неговиятъ всѣкидневенъ обликъ не се отличава отъ тоя на четирикракиятъ му помощникъ. И за какво сѫ виновни тия нещастни милиони, мъртви души, неродени за виситѣ на човѣшкия гений, макаръ, че се кѫпятъ може би въ самородно добродушие? Нашитѣ потомци следъ вѣкове ще трѫпнатъ отъ очудване предъ загадката, какъ е могло въ една и сѫща земя, тукъ — да почватъ да замислятъ предпазителни маски отъ шумътъ на модерния чудовищенъ градъ, — а тамъ на два километра наоколо Стана и Ради да спятъ върху непочистени съ години козеци, гръбъ до гръбъ съ домашния добитъкъ.

Голѣмото, целокупно обновление на България ще бѫде не въ създаването на дирекция на изкуствата, а въ вливане лѫчъ човѣшка свѣтлина въ блатото на селското дивачество. Нашето село иска бърза и енергична просвета. Само съ американизирането на селото ни, може да процъвти нашиятъ народъ, тъй като селскитѣ рѫце сѫ върху които лежи нашето благоденствие. Никакъвъ технически или духовенъ подемъ е немислимъ, докато не се отрази отъ една съзнателна селска маса — ако тя съставлява болшинството на единъ народъ.

Но, прогресътъ на българското село не се нуждае отъ «експресионистични» или «примитивистични» стихове. Нуждно е оная интелигенция, която по стъгдитѣ плаче за селото — а преди всичко оная селска интелингенция, която отъ прогимназията напуща селото завинаги — да се върне и съ апостолска любовь заживѣе въ роднитѣ си мѣста. А какво прави нашето учителство? — Въ повечето случаи — то се принизява и приспособява до селското ниво.

Когато машинитѣ и пианата направятъ отъ селото и колибитѣ градове въ миниатюръ — тогава само може да се говори за културность на нашия народъ. И до тогава прогресътъ на градътъ ще бѫде капка въ море.

В. А.

Българина и живота.

Българина се е отличилъ не веднажъ въ историята на народитѣ като самобитенъ творецъ на новитѣ форми на живота и като импулсаторъ на човѣшкото съзнание по пѫтя на свѣтлината, къмъ постигане по-добро състояние на духовния ръстъ за човѣчеството: — ние лежимъ въ люлката на нашитѣ минали братя — *богомилитѣ*, чийто *слова и животъ* бѣха образецъ за европееца и неговата култура. Европа изхрани семето на богомилството въ своя подемъ и прогресътъ очерта пѫтя на разумния животъ, водящъ къмъ познаване на истинската природа на нѣщата и отношенията на човѣка спрѣмо тѣхъ.

Въпроситѣ за *човѣка*, *Вселената и Бога* не веднажъ сѫ биле предметъ на внимание въ съзнанието на българина и не веднажъ той е билъ гоненъ, битъ и качванъ на ешафота заради своето вѣрую: — *свобода, брат-*

Т. Брънековъ.

ИЗЪ АЛПИТѢ.

- ПѪТОПИСИ -

12

Липсва само нашия балкански и пирински еделваиси, които приличатъ доста на алпийския и сибирския. Въ двора е ботаническия отдѣлъ на музея — цѣлата алпийска флора е представена. Напущаме музея съ пожеланието и въ България въ скоро време да видимъ едно макаръ и скромно музейче на туризма у насъ.

Въ 11 часа сме предъ грамадния красивъ общински домъ. Рѫми дъждъ, въпреки който се труми дъждъ, въпреки който се трупа множество. Полистменитѣ едва въдворяватъ реда, Всички устремено гледатъ голѣмия циферблатъ на часовника. Подъ него сѫ група въ естествена величина, човѣшки фигури. Единъ железенъ човѣкъ отзвънва съ златния си чукъ 11. Нѣкаква музика на стара опера зазвучава. Фигуритѣ се размърдватъ. Рицари се сразяватъ. Втора мелодия. Друга група заиграва нѣкакъвъ танцъ. Почернелия отъ времето червенъ пѣтелъ изкукуригва. Множеството си разотива. Това, едва ли не чудо на часовникарската техника, събира по два пѫти въ денонощието множеството подъ себе си, което следи оживѣващитѣ фигури.

Разглеждаме прочутитѣ Стара и Нова Пинакотеки, богати художествени галерии, по-богати и отъ виенската Художествена галерии. Въ Старата Пинакотека сѫ повече съ иконописенъ характеръ табла. Не липсватъ работи отъ Рембрандъ — портрети; Рубенсъ — митологични платна, А. В. Дикъ — портрети, Л. Д. Винчи, Мурило и др. Новата Пинакотека е тоже добре подредена съ табла отъ по нови майстори. Залата на Карлъ Роотманъ съ своитѣ южни мотиви прави силно впечатление. Четиритѣ часа които прекарахме въ галериитѣ ни възвисиха, макаръ и временно ни откѫснаха отъ суетния шумъ на тълпата. И жалкото е че трѣбва да се върнемъ пакъ при нея. Минаваме край монумента на заробенитѣ германски провинции съ девизъ «Господи повърни ни

Продава се дюкянъ на ул. „Клементина“, бивше кафене „Централъ“. Споразумение Г. Юрд. Казанджиевъ.